

První kapitola

Po trávníku běhala štěňata. Spousta štěňat.

Některá byla černá, jiná hnědá. Další bílá s černými flíčky. Ale taky se mezi nimi našlo jedno zrzavé a chundelaté, nebo šedivé s bílým čumáčkem. Všichni pejskové se usmívali a vrtěli ocásky.

Katka seděla na schodech před domem a měla zavřené oči. Ráda snila za bílého dne a nejradši o štěňatech. Vždycky to skončilo stejně.

Pejskové kolem ní poskakovali a dožadovali se pozornosti. Máma s tátou se usmívali.

„Samozřejmě, že můžeš mít štěně, Katko. Vyber si, jaké chceš.“

I Katka se usmívala. Dívá se na všechno to chlupaté hemžení a neví, kterého hafánka si má vzít. Co třeba toho maličkého irského teriéra, který jí vyskočil na klín? Anebo radši toho plachého knírače barvy pepře a soli, co ji sleduje s hlavičkou na stranu? Popřípadě černého mopslíka?

Dloubla do ní Adamova teniska a Katka otevřela oči. Bratr jako obvykle poslouchal muziku. Vytáhl si z ucha jedno sluchátko. „Prober se, Katko!“ zahlaholil. „Zvedej se! Přijdeme pozdě do školy.“

Katka si povzdechla. V duchu poslala svým štěňatům vzkaz: *Brzy za vámi zase přijdu!*

Rozběhla se, aby Adama dostihla. Slunce svítilo. Z větve ořešáku na ně zašvitořila veverka.

„Myslíš, že mi máma s tátou někdy dovolí psa?“

Bráška pokrčil rameny. „Ptala ses jich už milionkrát a vždycky ti řekli ne.“

„Protože musejí dojíždět do práce, ale *já* přece ne,“ bránila se Katka. „Já bych byla ta, kdo by se o něj staral.“

Adam si cestou dribloval basketbalovým míčem. „Já nevím, Katko, ale myslím si, že teď bys na něj měla zapomenout.“

Holčička si povzdechla. Věděla, že to brácha řekne. Adamovi je fuk, jestli mají psa nebo ne. Rodiče mají zvířata rádi, ale ona je do nich blázen.

Do školy dorazili těsně před zvoněním.

„Zatím, možná se ti vrátím!“ loučil se s ním Adam a pospíchal do sedmé třídy.

„Měj se, to se lehko řekne!“ křičela za ním Katka.

Rozběhla se přes hřiště, ale nepřiradila se ke svým spolužákům. Místo toho zamířila k jiné čtvrté třídě.

„Májo!“ volala. Děti zamířily ke škole, ale její nejlepší kamarádka se schválně opozdila.

„Tady jsi, Kačenko! Zase pozdě,“ kárala ji z legrace Mája.

Katka se vesele zašklebila. Pro Máju je „Kačenka“, co si pamatuje. „Máš ráda psy, ale jmenuješ se Kačenka? To je vážně psina!“ dobírala si ji a Katka jí škádlení s gustem oplácela.

Užily si velkou spoustu zábavy, protože spolu kamarádí snad odjakživa. Přestože každá bydlí na úplně opačném konci města, znají se od školky. Hrály fotbal ve stejném družstvu a chodily do jednoho plaveckého oddílu. Ale úplně nejčastěji si spolu povídaly o psech. Mája je nejspíš jediný člověk na světě, který miluje psy tak moc jako Katka.

Až do letošního roku chodily do jedné třídy, ale v létě se některé děti odstěhovaly a čtvrtá třída se rozdělila. Mája teď musí do rozdělené třídy s třetáky a Katka s pátáky.

Děvčatům se to nelíbilo. Ani trochu.

Škola začala minulý týden. První dny byly náročné. Katka doufala, že tento týden se to zlepší, ale nezdálo se.

„Vtip dne,“ oznámila Katka. „Co řekne fena štěňatům, když se vrátí z dovádění ve sněhu?“

Mája se na moment zamyslela. „Nevím. Dám se poddat.“

„Povím ti to o přestávce!“ Katka kamarádce zamávala a pospíchala do své řady.

„Hej, to není fér!“ volala za ní Mája. „Řekni mi to hned! Jinak to nevydržím!“

„Kdepak! Taky pro tebe mám báječné zprávy,“ křikla Katka přes rameno. „O štěňatech!“ dodala.

„Vážně? A já mám čekat do přestávky? Jsi fakt hrozná!“ Mája se schválně zamračila, ale dlouho jí to nevydrželo. Katka vyprskla smíchy a Mája se k ní přidala.

„Zatím!“ Katka pospíchala za svými spolužáky, kteří už mizeli ve školní budově.